

ved Vejforlægningen, har man kun set paa Banernes Tarv. Hvis nu Ministeriet kun havde til Opgave at varetage Banernes Tarv, ja, saa vilde der ikke være noget at sige til det, men det, der er det beklagelige, er, at Ministeriet samtidig havde en anden Opgave, nemlig den at varetage Vejenes Interesser. Den, der blot noget bevæger sig paa de danske Landeveje, vil af og til møde nogle Sving ved disse Vejforlægninger, der i Virkeligheden er saaledes, at de kan faa Haarene til at rejse sig paa Hovedet. Der er ikke taget noget som helst Hensyn til Vejene. Først efter en meget kraftig Agitation fra forskellige interesserede er man i den senere Tid begyndt at faa Øjnene op for, at der dog er Grænser for, hvad man i saa Henseende kan byde Befolkningen. Det er endog gaaet saa haardt til, at et enkelt Amt maatte anlægge Sag mod Statsbanerne for ved en Vejforlægning at faa sin Ret rent økonomisk. End ikke dette at sørge for, at den paagældende Vejejer, vejinteresserede, nemlig Amtet, fik sin Ret overfor Statsbanerne, end ikke dette formaaede Ministeriet. Nej, det paagældende Amt maatte anlægge Sag, føre den helt op til Højesteret, hvor det i øvrigt fik Medhold. Men dette viser, at man fra Ministeriets Side i Virkeligheden fuldkommen savner Evnen — om man ogsaa savner Villien, skal jeg lade ligge — til at varetage Vejsager med en rimelig Hensyntagen til de egentlige Vejinteressenter.

Paa et andet Punkt har vi akkurat det samme. I Færdselsloven blev det som en Slags Løfte sat ind, at der saa vidt muligt skulde træffes Sikkerhedsforanstaltninger ved ubevogtede Niveauoverskæringer. Ministeriet nedsatte en Kommission, men for at det ikke skulde gaa alt for hurtigt, og for at man kunde undersøge Spørgsmaalet med tilstrækkelig Grundighed, begyndte man med en Kommission, der skulde undersøge, *hvilke* Sikkerhedsforanstaltninger man nu kunde tænke sig, og da denne Kommission saa vel og lykkeligt var naaet til et Resultat efter en meget lang Arbejdstid, er man nu begyndt paa den næste Kommission, som skal undersøge Spørgsmaalet: *hvor* man da skal anbringe disse forskellige Sikkerhedsforanstaltninger. Men endnu er man ikke naaet særlig vidt i saa Henseende, den passive Modstand, der fra Banernes Side har gjort sig gældende, har ikke været uden Indflydelse ogsaa paa dette Spørgsmaal.

Vi ser det endvidere i hele Spørgsmaalet om Lille Bælts Broen, ogsaa her

møder man Modstand fra Ministeriets Side. Nu tror jeg ikke, der i og for sig behøver at siges mange Ord om Lille Bælts Broen, den Sag marcherer godt, der er ikke Spor af Tvivl om, at vi ogsaa faar en Færdselsbro, det eneste rationelle og det eneste naturlige. Men hvad har Ministeriet gjort? Ministeriet har her, saa vidt man da kan dømme efter, hvad der officielt er passeret, stillet sig fuldkommen paa Statsbanernes Side. Uagtet det jo set fra et Vejstandpunkt er af meget stor Betydning, at vi samtidig faar en Færdselsbro, har dette aabenbart ikke haft Ministeriets Øren. Det er Statsbanernes Interesser, der fik det klassiske Udtryk deri: Vi bygger da ikke Bro for vore Konkurrenter. Det er Statsbanernes Synspunkter, der har været de afgørende. Ministeriet har overfor de forskellige Henvendelser om i hvert Tilfælde ikke at præjudicere Sagen været særdeles passivt — jeg tænker her paa de Ting, som det uden større Skade kunde have foretaget eller i hvert Fald aabnet Mulighed for at foretage, nemlig Ekspropriering af de fornødne Arealer til de Ramper, der, saafremt der blev en Færdselsbro, alligevel skal til, en Ekspropriation, som der vel savnedes Lovhjemmel for, men som Ministeriet kunde have søgt at skaffe sig. Men end ikke dette var man fra Ministeriets Side tilbøjelig til. Det har formet sig saaledes, at Ministeriet for offentlige Arbejder mere og mere er gledet over til at blive et Ministerium rent og skært for de danske Statsbaner. Man ser det ved den Omflytning, der senest har fundet Sted, man lader Personale, der nærmest er knyttet til Statsbanerne, gaa over i Ministeriet i de højeste Embedsstillinger og omvendt. Der er der en Forbindelse til Stede, som ganske uvilkaarligt vil indvirke paa hele Ministeriets Stilling. Hvis saa endda Statsbanerne gjorde det saa forfærdelig godt, kunde man jo sige: Ja, vel, vi maa indrømme, at de Folk i Statsbanernes Ledelse er nogle dygtige Folk, overdygtige Folk, og vi maa derfor give dem et vist Spillerum og maa tage de Skavanker, som deraf kan følge. Men saaledes er det ikke, at der er nogen almindelig Anerkendelse af den almindelige Statsbanedrift, økonomisk ligger den ikke særlig godt, og rent driftsmæssigt synes det jo, trods de Bestræbelser, som den højtærede Minister har gjort — og jeg anerkender fuldt ud, at han paa mange Punkter har søgt at trænge igennem den Bureaukratisme og Funktionarisme, som er til Stede indenfor Statsbaneledelsen —, at de Forbedringer, der er